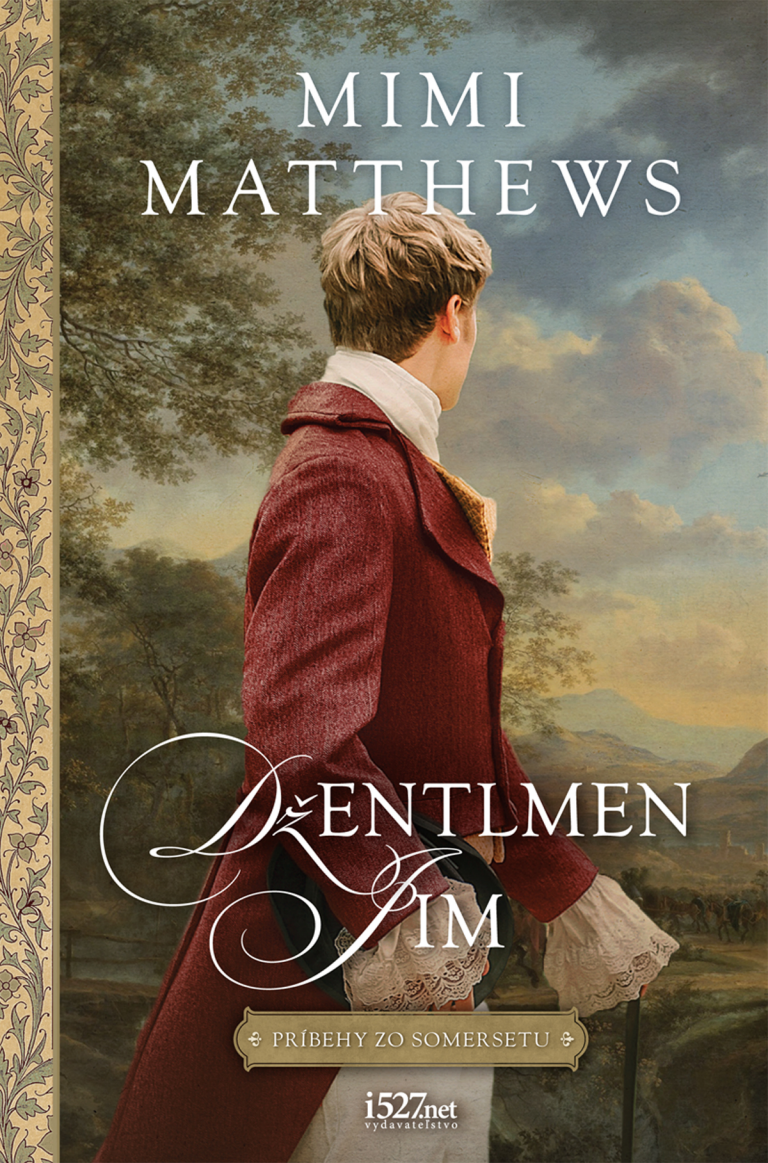

MIMI
MATTHEWS

GENTLEMEN
AND I

✧ PRÍBEHY ZO SOMERSETU ✧

i527.net
vydavateľstvo

GENTLMEN
FIM

MIMI
MATTHEWS

GENTLEMEN
JIM

PRÍBEHY ZO SOMERSETU

i527.net
vydavateľstvo

Gentleman Jim

Copyright © 2020 by Mimi Matthews

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému ani prenášaná v žiadnej forme ani žiadnym spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:

Copyright © i527.net, s. r. o., 2025

www.i527.net

ISBN 978-80-8249-174-9

VENOVANIE

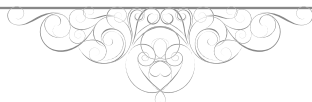

Mojej mame,
ktorá mi vštepila zmysel pre spravodlivosť.

*Celá ľudská múdrosť
bude obsažená v týchto dvoch slovách:
čakať a dúfať!*

ALEXANDER DUMAS
*Gróf Monte Christo**

* DUMAS ST., Alexander: *Gróf Monte Christo VI*. Turčiansky Sv. Martin: Neografia, úč. spol. 1945. 254 s.

PROLÓG

*Beasley Park
Somerset, Anglicko
jar 1807*

Nicholas Seaton, dobitý a zakrvavený, sedel na slamou pokrytej podlahe boxu, nohy mal pritiahnuté k hrudi a čelo si opieral o kolená. Nemal ako utiecť. Dvere na stojisku boli zamknuté a drevené steny boli pevné a hrubé. Postavili ich, aby odolali aj tým najsilnejším plemenným žrebcom veľkostatkára Honeywella. Nicholas však aj napriek tomu strávil prvých pätnásť minút v tomto väzení pokusmi dostať sa von násilím, udieral plecami do dverí a narážal do stien so všetkou silou, ktorá mu zostala. Touto námahou však nezískal nič iné než niekoľko škrabancov a modrín.

Ďalších pätnásť minút strávil pochodovaním po obvode boxu ako lev v klietke, zatínal a uvoľňoval päste, škripal zubami a v mysli preklínal každúckého príslušníka vidieckej šľachty a aristokracie.

„Za toto ťa uvidím odvisnúť, Seaton,“ povedal Frederick Burton-Smythe, keď s bičom v ruke odviedol Nicholasa do boxu.

Obesia ho. Nicholas si bol tou skutočnosťou taký istý, ako ešte ničím v celom svojom živote. Len pred dvomi rokmi odvisol jeden mladík, o nič starší než on sám, za drobný zločin, keď Frederickovmu otcovi, sirovi Roderickovi Burtonovi-Smythovi, ukradol spiecky. Krádež troch klenotov nevyčísľiteľnej hodnoty, ktoré patrili medzi dedičné šperky slečny Margaret, jedinej dcéry veľkostatkára Honeywella, bola určite dôvodom na škriepce a smrť rozštvrtením.

Bolo úplne jedno, že Nicholas nič neukradol. Načo boli dobré jeho slová o nevine? Nebol nikým iným než biednym paholkom v stajniach statkára Honeywella. Sluha. Vlastne bol ešte menej než sluha, pretože bol bastardom Jenny Seatonovej, umývačky riadu na statku.

Predtým než Radodajka Jenny, ako ju volali, prišla pred osemnástimi rokmi s veľkým bruchom žobrať o jedlo k dverám kuchyne v Beasley Parku, vykonávala svoje remeslo v pochybnej krčme v Market Barrow. V tej pochybnej krčme, ktorú kedysi rád navštevoval neslávne známy zbojník Džentlmen Jim.

„Matka pobehtica a otec zločinec,“ ako rada hovorievala pani Applewhitová, vikárova manželka, každému, kto ju počúval. „Nicholas Seaton neskončí dobre, pamätajte na moje slová.“

Nie.

Nikto by neveril, že je nevinný. A už vôbec nie, keď ho obvinil sám Frederick Burton-Smythe.

Nicholas a Fred boli nepriateľmi, odkedy si pamätá, ale za posledný rok ich vzájomná nevraživosť prerástla do otvorenej nenávisti. Ako zvyčajne, jadrom problému bola Maggie Honeywellová.

Už len myšlienka na ňu spôsobila, že Nicholasovi bolesti zovrelo srdce. Bola to jeho najlepšia priateľka na celom svete. Osoba, ktorej dôveroval. Jediná osoba, ktorú ľúbil. Prísaha

spečatená krvou, ktorú zložili pred rokmi, ich naveky spojila, keď si Nicholas na Magginu žiadosť statočne rozrezal dlaň a pevne ju vtisol do jej rovnako poznačenej ruky. On však nepotreboval žiaden rituál na to, aby sa pripútal k Maggie Honeywellovej. Bola mu totiž všetkým.

Nanešťastie bola všetkým aj pre svojho ovdoveného otca. A ako roky ubiehali a začínala kvitnúť a meniť sa na mimoriadne krásnu ženu, stala sa všetkým aj pre Freda Burtona-Smytha.

Sir Roderick a statkár Honeywell spolu už dávno uzavreli dohodu, že sa jedného dňa ich deti zosobášia, a tak sa spoja dva najväčšie majetky v okolí: Beasley Park a Letchford Hall. Nič nebolo dohodnuté oficiálne, aspoň pokiaľ Nicholas vedel, to však nebránilo Fredovi v tom, aby sa k Maggie správal, ako keby už bola jeho osobným majetkom. A tak, keď dnes Fred v Burton Woode natrafil na Maggie a Nicholasa, ako sa veselo smiali a jeden druhému v náručí krúžili po čistine, bol od hnevu celý bez seba.

Maggie tomu tiež veľmi nepomohla. V tom najlepšom prípade sa správala ako opovážlivá koketa a v tom najhoršom ako skutočná čertica. Veľkostatkár Honeywell ju vychoval ako syna a dediča, nie ako jemnocitnú jedinú dcéru, a tak dokázala v jazení, lovení a strieľaní poraziť väčšinu mladíkov z grófstva. Jej temperament bol legendárny a už ako maličká sa naučila, že takmer každý problém možno vyriešiť sľubovaním kadečoho a vyhrážaním sa násilím.

„Nicholas mi pomáha precvičovať tanečné kroky,“ povedala tým svojim panovačným a nafúkaným spôsobom. „Môžeš teda rovno vypadnúť, Fred!“

A vtedy Nicholas spečatil svoj osud.

Vyprskol od smiechu.

Pri akejkoľvek inej príležitosti by Fred obvinil Nicholasa s úmyslom takmer na smrť ho dobiť. Maggie by medzi nich

skočila, tak ako vždy, a slovne by sa do Freda pustila za útok na niekoho, o kom vedel, že nemá dovolené brániť sa.

Nie že by to Freda niekedy v minulosti zastavilo.

V Magginej neprítomnosti Fred nemal vôbec žiadne rozpačky Nicholasa vyzauškovať, brutálne ho sácať na zem alebo ho vyšľahať po chrbte jazdeckým bičom.

Nicholas bol vyšší než Fred a mal širšie plecia, bol však vyťahnutý a chudý, zatiaľ čo Fred bol územčistý a svalnatý ako buldog. Nicholas si rád predstavoval, že vo férovej bitke by svojho celoživotného rivala dokázal poraziť. Ich bitky však férové nikdy neboli a keďže Fred bol dedičom titulu baronet a Nicholas sluhom, vedel, že také ani nikdy nebudú.

„Pán Fred je tvoj nadriadený, Nick,“ hovorievala mu Jenny vždy, keď sa zjavil so zakrvavenými ústami alebo čerstvým monoklom. „Mal by si ho radšej prestať provokovať.“

Tentoraz však Freda nevyprovokoval.

Ten len nahodil kamenný výraz a celkom dobre napodobňujúc svojho otca, sira Rodericka, vyhrešil Maggie za stýkanie sa so služobníctvom a za správanie nehodné mladej dámy. „O tvojom správaní budem informovať tvoju tetu Daphne,“ povedal jej prísne. „A keď sa tvoj otec vráti z Londýna, hodlám sa porozprávať aj s ním.“

No a potom sa zvrtol na päte čížmy a odpochodoval preč. Na okraji čistiny sa však zastavil, aby sa zadíval Nicholasovi do očí.

V jeho pohľade bola smrť.

„Ako si mohol dovoliť vyhrážať sa mi?“ pýtala sa Maggie o hodinu neskôr, keď spolu s Nicholasom ležali na trávnom brehu potôčika, ktorý tiekol cez Beasley Park. „Ten žiarlivý sviniar! Že to povie môjmu otcovi, no samozrejme. Ako keby si papa niekedy vypočul čo i len slovo proti mne.“

„Ale tvoja teta áno,“ odvetil Nicholas zamračene.

Daphne Honeywellová, ovdovená švagriná statkára, prišla žiť do Beasley Parku len pred dvomi rokmi, a to z prostého dôvodu, aby Maggie prevychovala na dámu. Nicholas tou ženou pohŕdal. To kvôli nej boli Maggie dni plné vyšívania a hodín tanca a jej hlava zas myšlienok na plesy, večierky a zhromaždenia. To kvôli nej už Maggie nenosila bričesky, nejazdila na koni obkročmo a už sa nevyzliekla do spodničky, aby si s ním zaplávala v jazere.

Teraz nosievala pekné šaty ušité z takých jemných a parádnych látok, až sa ich Nicholas bál dotknúť, a vlasy vo farbe norčej srsti, ktoré jej kedysi ako vodopád padali v hustých prameňoch na chrbát, boli sputnané v jemných vlnkách a hodvábnych stuhách. Zmenila sa jej dokonca aj pleť. Precízne chránená pred slnkom slnečníkmi a klobúčikmi jej už viac nežiarila zlatistým opálením, ale znova nadobudla svoj prirodzený odtieň dokonalého krémového porcelánu.

Dva roky, to nebolo takmer nič, no napriek tomu bol rozdiel medzi štrnásťročnou Margaret Honeywellovou a šestnásťročnou Margaret Honeywellovou obrovský ako oceán.

Čoraz častejšie sa Nicholas pristihol, ako na svoju celoživotnú priateľku uprene hľadá s túžobnou bolesťou v hrudi. Nikdy nebol od nej rád preč, teraz však zakaždým, keď neboli spolu, premýšľal o nej s takým smútkom, až to hraničilo s melanchóliou.

A to nebolo to najhoršie.

Dokonca sa mu o nej aj snívalo. Boli to živé sny, aké by si žiaden džentlmen o dáme nedovolil.

„Slečna Margaret nie je pre takých ako ty,“ začínala ho varovať Jenny, vždy keď ho prichytila trucovať. „Je pre pána Freda alebo pre nejakého iného ušľachtilého džentlmena. Na tom sa nič nezmení.“

Nicholas tomu nikdy neveril. S Maggie boli spriaznené duše. Ako tak sledoval jej pomalú premenu, boli chvíle, keď naňho doliehali ohromný, trýznivý smútok a nemiznúci strach, že sa rýchlo blíži deň, keď Margaret Honeywellová zaujme svoje právoplatné miesto v spoločnosti a on ju navždy stratí.

„Neprestanem ťa učiť tancovať len preto, že Fred a teta Daphne majú námietky,“ povedala Maggie, keď ležali pri vode. „Vždy som ťa učila to, čo som sa naučila ja, no nie? A myslím si, že tanec nie je v skutočnosti iný než čítanie alebo písanie.“

Nicholas sa nadvihol na lakti a zhora na ňu pozrel. „Keď si ma naučila čítať, mala si sedem. A nebolo treba, aby sme sa pri tom dotýkali.“

„Prečo by sme sa nemali dotýkať?“

Hľadiac na ňu nadvihol jedno obočie.

Len sa zasmiala. „Kol'ké pokrytectvo! Stavím sa, že by nikto nepovažoval za nevhodné, keby ma videl tancovať s Fredom. A on by sa nesprával ani spoly tak džentlmensky, ako sa správaš ty.“

„Naozaj?“ spýtal sa jej a okamžite zbystril všetky zmysly.

„Vieš, že nie. Vždy ma drží až príliš blízko seba a neustále mi civie na poprsie.“

Nicholas potlačil už známy prívál žiarlivosti a hnevu. To primitívne nutkanie nájsť Freda a každého ďalšieho džentlmena, ktorý by sa opovážil pozrieť na Maggie, a do krvi ich zmlátiť ako žito. „Ak na teba niekto čo i len položí prst, tak ho...“

„Ty to nikdy nerobíš,“ prerušila ho a v očiach sa jej blysla výčitka. „Teda, keď tancujeme.“

Nakrátko zabudol na svoj hnev. „Nikdy nerobím čo?“

„Nehľadiš mi na poprsie.“

Rozhoreli sa mu líca. Na chvíľku sa na ňu v nemom úžase zadíval, potom jej venoval krivý úsmev. „Na aké poprsie?“

Maggie na jeho doberanie reagovala vzácnym rumencom. V šesťnástich sa jej začínala rysovať postava, ktorá sľubovala, že jedného dňa bude rovnako oslnivá ako jej zosnulá matka, dáma, o ktorej často hovorievali ako o Afrodite zo Somersetu. „Samozrejme, ty by si si žiadne moje vnady nevšimol. Si totiž príliš zaneprázdnený dvorením Cornelií Peabodyovej.“

„Čože?“

„Jenny mi to povedala.“

Nicholas sa zamračil. „Praje si, aby som dvoril jednej z pekárových dcér. Trúfam si tvrdiť, že starý Peabody jej ponúkol zľavu na žemličky, ak by som ho niekto z nich zbavil. Ako by si však, dočerta, mohli myslieť, že si môžem dovoliť manželku z menej než piatich libier na rok, to mi je záhadou.“

„Nie je to nemožné,“ riekla Maggie.

„Nie, nemožné to nie je.“ Zvážnel, aby sa nad celou tou záležitosťou poriadne zamyslel. „Predpokladám, že slečna Peabodyová by si mohla nájsť zamestnanie. Možnože by jej tvoj otec dokonca dal miesto a mohla by drhnúť nočníky v hlavnej časti domu, nie?“ Na tvári sa mu znovu objavil úsmev. „Potom je tu, samozrejme, otázka týkajúca sa jej ubytovania. Som si však istý, že jej nebude prekážať žiť so mnou v tej mojej bohom zabudnutej izbičke nad stajňami. Cornelia Peabodyová na mňa vždy pôsobila ako dievča, ktoré si túži založiť domácnosť v malej, potkanmi zamorenej kutici.“

Maggie sa jeho doberaním nedala zmiast. „Nie je to teda pravda?“

„Pánečku, Maggie, čo by som asi tak chcel mať spoločné s Corneliou Peabodyovou?“

„Je veľmi pekná.“

Nicholas odtrhol v tráve tmavomodrý kvietok a lenivo krútil jeho stonkou medzi prstami. Bola to nezábudka. V Beasley Parku tento milý kvietok hojne rástol a každú jar vyzdobil

pozemky záplavou modrej farby. Rovnakej úchvatnej modrej, akú mali oči Maggie Honeywellovej. „Takých je v dedine kopa. A čo s tým?“

„A, podľa všetkého, je to aj jemná a dobre vychovaná mladá dáma, hoci je dcérou pekára.“

Nezábudkou ju poštekľil po tvári, lupienkami jej prešiel po nose, ponad krivku ružovkastých pier a dole po jemnej jamôčke v jej tvrdohlavej drobnej brade. „Chceš tým povedať, že ľuďom naokolo nehovorí, aby *vypadli*, že sú to žiarliví sviniari a *prekliate svine*?“

Maggie mu vydrapila kvietok z ruky. „Som si istá, že nie.“

„To má teda smolu,“ povedal Nicholas, líhajúc si naspäť do trávy. „Každý totiž vie, že ja mám rád jedine dámy, ktoré sa správajú ako samopašné fúrie.“

„Aké komplimenty. Dozaista by som mala omdlieť.“

Nicholasovi sa na tvári zjavil pochabý úškrn a ako tak hľadel hore na žiarivo modrú oblohu, vystrel ruku medzi nich a v nemom pozvaní ju otočil dlaňou nahor. Takmer okamžite pocítil, ako sa mu do nej všuchla drobná a štíhla rúčka Maggie Honeywellovej.

„Vieš sa dnes po večeri vytratiť?“ spýtala sa ho tlmene.

Pokrútil hlavou. „Už teraz mám resty. Dnes večer to budem musieť dohnať v nádeji, že sa s tebou stretnem zajtra.“

Maggie si s ním prepletla prsty. „Tak teda zajtra.“

„Tak teda zajtra,“ zopakoval.

Zajtra.

Nicholas v skľučujúcej tme boxu silno zatvoril oči. V hrudi ho páľilo od úsilia odvrátiť nápor slz hnevu.

Žiadne zajtrajšky už nebudú.

Maggie Honeywellovú už nikdy viac neuvidí.

Do hodiny sa mal vrátiť Fred aj so zmierovacím sudcom. A potom Nicholasa odvedú do väzenia. Domyslel si, že potom

Fred dohliadne na to, aby sa veci pohli čo najrýchlejšie. Burton-Smythovci mali v oblasti West County veľký vplyv. Rozsudok sa neomešká, žiadna milosť na poslednú chvíľu nepríde.

Ako rýchlo ho obesia? O týždeň? O desať dní?

Nicholas si zakryl tvár rukami a cítil sa, akoby ho uvrhli do čiernej jamy plnej zúfalstva.

A v tom preťalo temnotu vŕzganie dreva.

Vyskočil na rovné nohy a inštinktívne cúval čo najďalej od dverí do boxu.

Znova to vŕzganie.

Fred sa vrátil aj so zmierovacím sudcom.

Nicholas natrčal uši, ignorujúc tlkot srdca, ktoré mu pulzovalo až v žilách, a chladný pot, pre ktorý sa mu potrhaná ľanová košeľa lepila na chrbát. Už-už sa otvorí zavora a oni sa ho pokúsia odvieť.

Bude bojovať až do posledného dychu?

Alebo s nimi pôjde pokorne a v tichosti ako jahňa na porážku? Zaťal päste.

Ozvalo sa tiché klopkanie na drevené dvere boxu a „Nicholas?“ vyslovené naliehavým šeptom.

Nicholas ostal stáť ako obarený, nebol schopný uveriť vlastným ušiam. „*Maggie?*“

Závora sa otvorila a dvere do boxu sa rozleteli.

Stála v nich Maggie Honeywellová a bol to ten najkrajší pohľad na svete.

Mala na sebe červený vlnený plášť a tmavé rozpustené vlasy sa jej vlnili okolo pliec v nádhernom chaose. V zdvihnutej ruke držala svetlo, ktoré ožarovalo jej bledú, ale zúrivo odhodlanú tvár.

Prekonala tú krátku vzdialenosť, ktorá ich delila.

Keď k nemu kráčala, položila lampáš na zem. A potom sa jej ruky ocitli okolo jeho krku a Nicholas ju objímal tak silno, až sa bál, že by ju mohol rozdrviť.

Keď napokon uvoľnil objatie, odtiahla sa len natoľko, aby sa mu prstami dotkla zakrvavenej tváre. S mučivou starostlivosťou hľadala zranenia, rukami mu ľahko prešla z čela na sánku a až k širokým ramenám a hrudi.

„Môj ty Bože,“ vydýchla. „Čo ti to spravil?“

Nicholas ju chytil za nepokojné ruky a pevne jej ich zovrel, aby mu nimi nezačala pátrať pod roztrhanou košeľou. Zahanbilo ho, že v očiach cítil štipanie slz. Nikto, dokonca ani jeho matka, mu nikdy nepreukázal toľkú nehu ako teraz Maggie Honeywellová. „Ako si vedela, kde ma máš hľadať?“

Povzbudzujúco mu stisla ruky. „Spomínaš si, ako som ti vravela, že na večeru príde pani Applewhitová? Nuž, teta Daphne jej navrhla, nech tu strávi noc, a potom, čo som sa odobrala do postele, sa tie dve museli posilniť sherry. Počula som ich, ako sa celou cestou hore schodmi smiali a robili hurhaj. A vďaka tomu, že sa tak stalo, pretože keď som zišla dole do prijímacieho salónika, aby som zistila, čo je to tam za hluk, začula som moju tetu hovoriť o tom, čo sa stalo s tebou, Fredom a mojimi šperkami. Prišla som tak rýchlo, ako sa dalo.“

„Prisahám, že som ti nič neukradol. Fred musel vziať tvoje šperky a ukryť ich v mojej izbe. Ako inak by vedel, kde ich treba hľadať? Chcel ma s nimi prichytiť, aby ma raz a navždy dostal z tvojho života preč. Videl som mu to na očiach, keď nás našiel tancovať v Burton Woode. Chce, aby ma obesili alebo odsúdili na doživotné vyhnanstvo, čokoľvek, len aby...“

„Na to niet času,“ povedala Maggie. „Prišla som ťa vyslobodiť. Pomôžem ti ujsť, prv než príde zmierovací sudca.“

Nicholas k nej podišiel o krok bližšie a zovrel jej drobné, chudé rúčky silnejšie. „Musíš mi veriť. Nikdy by som ti nič neukradol. Povedz, že mi veríš!“

„Pravdaže ti verím. A ak by som si myslela, že to nejako pomôže, vyhlásila by som ťa za nevinného pred tetou Daphne

i zmierovacím sudcom a pred každým, kto by ma počúval. Oni ma však počúvať nebudú. Vieš, že nie. Povedia, že naše priateľstvo ma zaslepilo a nepoznám tvoju skutočnú povahu, alebo nejaký podobný nezmysel. A potom ma obvinia zo spochybňovania Fredovej cti, keďže by som pochybovala o jeho slove džentlmena.“

Nicholas ju náhle pustil, pretože keď ju mal v náručí, už si viac nedôveroval. „Džentlmena. Chceš tým povedať svojho budúceho manžela.“

V očiach sa jej zablysko. „Prečo to vždy vyťahuješ? Ako keby som si Fredericka Burtona-Smytha chcela vziať.“

„Pozri sa, čo mi dnes večer urobil.“ Nicholas si odtiahol golier na košeli, odhaliac tak hlbokú krvavú ranu, ktorá sa mu tiahla zboku krku až na hrud'. „Pýtam sa ťa, je toto čin hodný džentlmena?“

Maggie vytreštila oči. „Dobrotivý pane! To urobil Fred?“

„Kto iný?“

„Ale prečo?“

„Myslíš si, že by som mu len tak bez boja dovolil zavrieť ma tu? Vyvliekol ma z mojej izby potom, čo našiel tvoje šperky. Zápasili sme celou cestou dole schodmi. Aj by som ho porazil, keby bojoval čestne. Keď som sa však odtiahol, aby som ho znova udrel, šľahol ma tým svojím prekliatym bičom, ktorý stále nosí zo sebou. Mal som to čakať. Po všetkých tých rokoch som to mal vedieť...“ Rukou si prehrabol už aj tak strapaté vlasy. „Ja som však, dočerta, na to nebol pripravený. Chrbtom som zaletel do tohto boxu a prv než som sa znovu postavil na nohy, zavrel závoru na dverách.“

„Ten lotor!“ Tichý hlas sa jej od zúrivosti triasol. „Prekliaty zbabelec! Ja mu ukážem, aké to je byť vyšľahaný bičom. Keď sa papa vráti z Londýna, tak mu...“ Zmlkla a zašomrala nadávkou. „Čert to ber, teraz niet času ani na to, aby som ti ošetrila

tú ranu. Musíš ísť, Nicholas. Musíš sa pred Freedom a zmierovacím sudcom ukryť, pokým sa na budúci týždeň nevráti môj otec, a potom, keď prídeš naspäť, pôjdeme za ním spoločne a vysvetlíme mu...“

„Prečo by som sa mal vracat?“ odvrkol Nicholas v náhlom výbuchu hnevu. „Nenávidím toto prekliate miesto.“

Maggie pokrútila hlavou, odmietajúc pravdivosť jeho slov. „To nehovor.“

„Nenávidím tu všetko. Nenávidím sira Rodericka a nenávidím Freda Burtona-Smytha. Nenávidím pani Applewhitovú aj tvoju tetu Daphne. Opovrhujem prácou v tejto stajni a...“

„A čo ja?“

Zaplavili ho neznesiteľné muky. „Vieš, čo k tebe cítim, ako však môže jedna vec prevážiť všetko to zúfalstvo?“

„Nuž, nemôžeš odísť a nikdy viac sa nevrátiť. Nech je to tu akokoľvek strašné, je tu Jenny a som tu ja a ty tu máš miesto, kde môžeš spať a kde si môžeš zarobiť na živobytie...“

„Zarobiť si na živobytie? Ako čo? Ako paholok v stajniach tvojho otca?“ Nicholas sa trpkosť zasmial. „Ak tu zostanem, nikdy sa zo mňa nestane džentlmen. Bez ohľadu na to, koľko ma toho naučíš o knihách a hudbe a tanci. Bastardi a prosť občania sa medzi vznešenú spoločnosť nikdy nedostanú, a to žiadnym zázrakom. Nikdy pre teba nebudem nič viac než sluha. A jedného dňa...“ Pozrel na ňu a hruď mu zovreli muky. „Jedného dňa sa vydaš za Freda Burtona-Smytha a zabudneš, že som pre teba niekedy niečo znamenal.“

„Nikdy!“

„Nemôžem tu byť, keď ten deň nadíde, Maggie. To radšej zomriem. A ak tu zostanem, tak zomriem naozaj. V Beasley Parku už ako sluha nemám žiadnu budúcnosť. Nechápeš to?“

„Kam inam však môžeš ísť?“

„Do Bristolu. K moru. Nájdem svojho otca.“

„Tvojho otca?“ zopakovala Maggie. „Máš na mysli... *Džentlmena Jima*?“

„Jenny vraví, že keď o ňom naposledy počula, bol na ceste do Bristolu. Ak ho nájdem, ak ho azda dokážem presvedčiť, že som jeho syn, dovoľ mi zostať s ním. Dovoľ mi sprevádzať ho na jeho výjazdoch.“

„Ale veď ani s istotou nevieš, či Džentlmen Jim je tvoj otec! Jenny to nikdy nepriznala...“

„Nikdy to nepoprela. A každý, kto si spomína, ako Džentlmen Jim vyzeral, vraví, že som jeho verná kópia.“

„Áno, viem, ale nikto ho nevidel celú večnosť. Čo ak sa ti ho nepodarí nájsť?“

Nicholas začal zuby. „*Nájdem ho*.“

Maggie naňho prenikavo hľadela a oči sa jej trblietali od zadržovaných slz. „Čert ťa ber, Nicholas Seaton! Vieš, že niet času na hádky!“ Dupla nohou. „Ach, dobre teda.“ Siahla do záhybov svojho plášťa a vytiahla malé, poriadne plné vrecúško. „Ak trváš na tom, že pôjdeš, tak si musíš vziať toto.“

Nicholas si ho opatrne prezrel. „Je to to, čo si myslím?“

„Áno. Je to väčšina peňazí, ktoré mi dal papa na bežné utrácanie a z drobných. Tu šiling, tam guineu. Dovoľm si tvrdiť, že som nazbierala peknú sumu. Chcela som ti dať niekoľko mincí, aby si sa uživil, kým sa vráti papa z Londýna, ale vzhľadom na okolnosti si myslím, že si to musíš vziať všetko.“

„Nie.“ Nicholas spravil krok vzad. „Je to kráľovská suma.“

„Dobre. Potom sa nebudem musieť obávať, že zamrzneš alebo budeš hladovať.“ Pritisla mu vrecúško s peniazmi na hrud'. „Vezmi si to. A vezmi si aj Slečnu Belle. Nech ťa odnesie až ku krížnym cestám a potom ju nechaj ísť. Vie sa vrátiť do Beasley Parku z akéhokoľvek miesta v grófstve.“

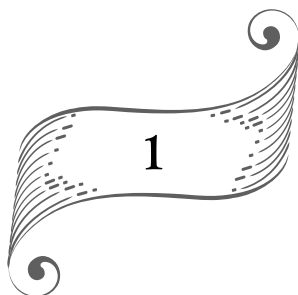
Keď Nicholas prijal peniaze, sťažka preglgol. „Maggie Honeywellová, si anjel.“

Pri týchto slovách jej na líce vykĺzli prvé slzy. Rýchlo si ich poutierala opakom ruky. „Viem, že ťa už nikdy neuvidím.“

Nicholas k nej podišiel bližšie a vystrel ruku, aby ju chytil za bradu s jamôčkou. Bol to jeho starý zvyk. Niečo, čo robieval, odkedy bola malým dievčatkom. Tentoraz však nešlo o hravé alebo žartovné gesto. Neuštipol ju láskyplne do brady, ako by to urobil brat, ktorý by ju potom pustil. Namiesto toho jej nežne nadvihol tvár, aby ju prinútil modrými očami vyhľadať tie jeho. Palcom jej zotrel slzu, a potom, prv než by Maggie mohla uhádnuť, čo má v úmysle, sklonil hlavu a veľmi nežne ju pobožkal na pery.

Bol to krátky bozk a vzhľadom na jej slzy nevelmi romantický, bol to však ich prvý bozk. A ničím nepripomínal bozk, ktorý by brat venoval sestre.

„Počkaj na mňa, Maggie,“ povedal Nicholas. „Nájdem Džentlmena Jima a keď nadobudnem majetok, vrátim sa po teba.“ Hľadel jej do očí azda celú večnosť. „Nech to bude trvať akokoľvek dlho,“ sľúbil jej, „vrátim sa po teba.“

*Londýn, Anglicko
jar 1817*

Margaret Honeywellová sa zaborila do zamatových vankúšov v cestovnom kočiari svojho otca a zatvorila oči. Minulú noc strávili v pomerne nevľúdnom hostinci, pričom hostinský ju aj s jej slúžkou Bessie ubytoval v podradnej a stiesnenej izbič s výhľadom na dvor so stajňami. Nechýbal v nej dymiaci kozub, hrboľatý matrac a dvere s veľmi nespoľahlivou zámkou. Pomedzi hurhaj, nepohodlie a strach, že ich zavraždia priamo v posteli, sa Maggie podarilo sotva zažmúriť oči.

„To je v poriadku, slečna Margaret.“ Bessie jej prikryla nohy cestovnou dekou a poriadne ju okolo nej uhladila. „Zatvorte oči a odpočívajte.“ Rozviazala jej čepiec a dala jej ho dole z hlavy. „A nebojte sa zaspáť, pretože nám bude trvať dobré dve hodiny, než dorazíme k lordovi a lady Trumblovcom. Zobudím vás s predstihom, aby som vás upravila.“

„Aj ty si musíš oddýchnuť, Bessie,“ zamrmala Maggie bez toho, aby otvorila oči. „Minulú noc si spala takisto málo ako ja.“

„O mňa si nerobte starosti, slečna.“ Bessie si uložila objemné pozadie na sedadlo oproti Maggie. „Desať minút si zdriemnem a budem čerstvá ako rybička.“

Rytmické hrkotanie kočiara učičkalo Maggie k spánku. Keď sa potom zobudila, boli na okraji Londýna.

Bessie už mala pripravený toaletný kufrík a keď si znova sadla vedľa Maggie, prečesala jej kučery a upevnila ich niekoľkými precízne umiestnenými sponkami. „Uštipnite sa do líc, slečna Margaret,“ nakázala jej rovnako ráznym a nespochybniteľným tónom, aký používala, keď jej prikazovala vypiť vitamínovú tinktúru alebo zjesť ešte jednu lyžicu posilňujúcej huspeniny. „Možnože vás už nemusím ošetrovať, nedopustím však reči o tom, že ste pod mojou opaterou premrhali obdobie rozkvetu.“

Maggie si svedomito poštipala líca, ale keď jej Bessie začala energicky potáľovať cestovné šaty, snažiac sa vyrovnať pokrčenú látku, Maggie jej plesla po rukách. „Stačilo, Bessie! Toto tvoje poskakovanie ma len znervózňuje. Už ma nechaj. Uvidí ma len Jane a jej nebude na mojich vlasoch či šatách záležať.“

Bessie sa nedala odradiť, vzala do ruky Maggin čepiec a začala ho oprašovať. „Slečne Trumblovej to možno prekážať nebude, ale môžete si byť istá, že tá jej garderobierka, slečna Jenkinsová, bude mať k vášmu výzoru čo povedať. A každá chybička, ktorú nájde, padne na moju hlavu, to si môžete byť istá. Žiarli, o to ide. A hoci nie ste dcérou baróna, dala by pravú ruku za to, aby mohla slúžiť vám a nie slečne Trumblovej. Nie že by slečna Trumblová nebola milé dievča – je oveľa milšia než vy, slečna Margaret, len čo je pravda – ju však kráskou nikto nenazve.“

„Medzi *smotánkou* je Jane považovaná za pomerne peknú.“

Bessie si odfrkla. „Stavím sa, že žiaden džentlmen nikdy neprirovnal jej pokožku k devonshirskej smotane, ani nepovedal, že má oči ako dva indické zafíry.“

„To by bolo pomerne hlúpe, keby sa tak stalo. Jane má totiž hnedé oči.“

„A čo tí džentlmeni počas vášho debutu, slečna Margaret? Tí, ktorí vás nazvali Drobnou Venušou? Nedokážem si predstaviť, že by niekto povedal niečo také o slečne Trumblovej, nech už ju slečna Jenkinsová navlieka do neviem koľkých volánikov a nazberaných šiat.“

„Prirodzene, že by ju tak nenazvali. Jane je vysoká.“

„Dlhá ako palica,“ pritakala Bessie bez štipky zlomyseľnosti.

„A mňa mohli na začiatku mojej prvej sezóny volať Drobnou Venušou, ale prv než som sa vrátila domov, volali ma úplne inak a ty to dobre vieš.“

„Nezmysly,“ zašomrala Bessie. „A nemyslíte si, že slečna Jenkinsová mi kvôli tomu závidí o niečo menej, že sa o vás starám!“

Maggie hľadela z okna kočiara, zatiaľ čo jej Bessie kládla čepiec na hlavu a naboku jej ho uväzovala na elegantnú mašľu.

Už prešli viac než štyri roky, odkedy Maggie naposledy vycestovala do Londýna na návštevu svojej priateľky. Bola presvedčená, že sa na túto cestu podujme minulé jar, no len čo odložila smútočné šaty po roku trúchlenia za svojím otcom, jej teta Daphne (tým svojím nevlúdnyim spôsobom) padla jedného dňa počas raňajok k zemi načisto mŕtva a Maggie bola nútená znova sa obliecť do svojich smútočných šiat.

Teta Daphne bola jej poslednou rodinou. Už nemala žiadnych žijúcich príbuzných, a teda nezostal nikto, za kým by prípadne bolo treba trúchliť. „Spáľ ich,“ nakázala Maggie Bessie, keď si posledný raz zobliekla smútočný šat. „Už nikdy viac ich nebudem potrebovať.“

Na cestu do Londýna sa Maggie odela do tmavomodrej cestovnej róby. Kedysi zdôrazňovala krivky jej bujného poprsia a štíhly pás. Teraz na jej útlej postave visela. Vždy bola drobná.

Naskutku, po šestnástych narodeninách už viac nepodrástla. Ale pre chorobu a následné roky držania smútku a izolácie jej bolo ešte menej.

Zrkadlo neklamalo. Namiesto vnadných kriviek, ktoré kedysi podnietili džentlmenov zo *smotánky* k prezývke Drobná Venuša, mali jej tvár a postava nádych krehkej jemnosti, ktorá tam nikdy predtým nebola.

Vyzerala (alebo sa toho aspoň obávala) ako invalid.

„Trochu dobrého jedla a dobrej spoločnosti a prv než sa nazdáte, budete zasa taká pekná, ako keď ešte žil váš papa, slečna Margaret,“ povedala Bessie. „Pamätajte na moje slová, stále ste tá najkrajšia mladá dáma, akú som kedy videla.“

Maggie sa na svoju slúžku sarkasticky usmiala. Už nebolo veľa takých, ktorí by ju v dvadsiatich šiestich rokoch považovali za mladú dámu. V skutočnosti to bolo práve naopak. Bola na dobrej ceste stať sa starou dievkou.

Nebolo to tým, že by si nemala z čoho vyberať.

Už len počas prvej sezóny mala šesť oficiálnych žiadostí o ruku, a to vrátane tej od zbadačeného grófa, ktorý dúfal, že rozsiahle bohatstvo veľkostatkára Honeywella znovu oživí jeho zdedené majetky.

Všetky ich odmietla, presne ako odmietla každú ďalšiu ponuku.

A ak by mala v tejto záležitosti ešte stále na výber, odmietať by ich aj naďalej.

Zakrátko dorazili k domu lorda a lady Trumblovcov na Green Street. Jane čakala na predných schodoch a okolo vysokej štíhlej postavy mala ovinutý farebný indický šál. Kým lokaj pomáhal Maggie vystúpiť z koča, Jane zbehla dolu schodmi privítať ju a obe k sebe vystreli ruky na pozdrav.

„Moja drahá priateľka! Nevideli sme sa príliš dlho. Aká bola cesta? Si priveľmi vyčerpaná?“ Pobožkala Maggie na jedno líce a potom na druhé, následne ju chytila pod pazuchu a viedla ju do domu. „Teta Harriet zaspala vo svojej izbe, inak by tu bola a vítala by ťa. Má nám robiť gardedámu, veď vieš. Papa by mi inak nedovolil prísť do Londýna. Nesmieš si však myslieť, že nám bude mariť zábavu. Je stará ako múmia. Zaspí, len čo si sadne na stoličku, a nepočuje ani slova, kým nemá pri uchu lievik. Bude to, ako keby sme mali celý dom len pre seba.“

Lokaj v hale vzal Maggie čepiec, rukavičky a plášť.

Jane po celý ten čas veselo švitorila. „Môj najstarší brat George je už v meste. Pamätáš si Georgea, nie? Na St. James's Street si vydržiava niekoľko staromládeneckých izieb. Súhlasil, že nás bude sprevádzať na všetky bály a večierky, ktoré počas tvojho pobytu navštívime. Musíš však byť k nemu milá, Margaret, pretože mám podozrenie, že súhlasil len kvôli tebe. Vždy mal na teba menšiu *slabosť*.“

Maggie sa na priateľku usmiala. S bledými vlasmi, ktoré odmietli zostať natočené, s nevýraznou bradou i nosom a tmavými očami posadenými príliš blízko seba, Jane veľkou kráskou nebola, ako to Bessie povedala. Bola však milá aj bystrá a keď hovorila, tak ako teraz, tvár sa jej rozžiarila veselou mimikou, a tak nebolo možné, aby ju ktokoľvek považoval za obyčajnú.

Stretli sa počas Maggiej prvej sezóny v dámskom salóniku na plese. Maggie sa roztrhol lem na šatách (skočil jej naň nešikovný tanečný partner) a keďže tam nebola slúžka, Jane sa jej ponúkla opraviť ho. Zabralo to len chvíľku, ale Maggie s Jane zostali v dámskom salóniku viac než hodinu, smiali sa a rozprávali. Keď odtiaľ napokon vyšli, boli už dôvernými priateľkami, ktorými ostali doteraz.

„Len čo si odpočinieš po ceste, musíme ísť na nákupy.“ Jane ju viedla hore schodmi. „Stavím sa, že róba, ktorú máš na sebe, je viac než tri roky z módy. A ten tvoj čepiec! Koľkokrát si si ho prerábala? Vyzeráš celkom staromódne!“

„Žiadne nové šaty som si nekúpila, odkedy papa zomrel. Nebolo mi ktoviečo treba. Nenosila som nič iné iba smútočný odev.“ Maggie stiahla ústa a zamračila sa. „Okrem toho, pokladnicu teraz drží Fred.“

Jane ju súrila po chodbe na poschodí do spálne, ktorá mala byť počas celého pobytu Maggina. Bessie dorazila pred nimi a už sa činila v pripojenej prezliekarni a dohliadala na vybaľovanie Magginých vecí.

Jane si sadla na kraj postele a stiahla Maggie k sebe. Tvár jej zväžnela. „Naozaj má toľkú kontrolu nad tvojimi peniazmi? Viem, že bol vykonávateľom závetu tvojho otca, ale hádam...?“

Maggie si zo sukne cestovných šiat odtrhla trčiacu nitku. Už len zmienka o poslednej vôli jej otca, ktorej klauzuly neboli podľa nej nič iné než tá najhoršia zrada, ktorej sa mohol otec dopustiť voči dcére, stačila na to, aby upadla do nesmiernej melanchólie.

„Fred má pod palcom všetky moje peniaze a v správe všetky moje majetky, až kým nebude stanovený dátum mojej svadby. A on nikdy nedovolí, aby som sa vydala za niekoho iného než za neho.“

„Aké je to len strašne nespravodlivé,“ riekla Jane. „Tvoj otec sa musí obracať v hrobe.“

Maggie sa krátko a neveselo zasmiala. „Práve naopak. Je to presne tak, ako papa dúfal. Nemohol ma donútiť vydať sa za Freda, kým žil. Popravde, nemal to srdce do niečoho ma nútiť. Teraz je však mŕtvy a nedáva mi na výber. Ak sa do stanoveného dátumu nevydám, Beasley Park pripadne nastálo Fredovi

a mne nezostane nič iné len malý príjem, z ktorého budem musieť vyžiť ako stará dievka.“

„Ach, Margaret. Tvoj otec na tebe tak lipol. Nedokážem pochopiť, ako mohol dať tvoje dedičstvo cudziemu človeku. Mužovi, ktorý ti nie je ani rodinou, ani manželom. Nedáva to vôbec žiaden zmysel.“

„Papa presne vedel, čo robí.“

„Nuž, ja tomu nedokážem porozumieť!“

„Nedokážeš, Jane? Papa ma vychoval, aby som viedla Beasley Park. Aby som tú pôdu milovala tak ako on. Vedel, že niet ničoho, čo by som neurobila, len aby som si ju udržala. A keďže to vedel... tak ma aj z hrobu núti urobiť to.“

Jane neveriacky pokrútila hlavou. „Máš teda v úmysle vydať sa za Freda?“

„Áno. Ja...“ Maggie zaváhala. „Ešte som Fredovi nedala odpoveď. Mám ešte trochu času.“

„Koľko času?“ spýtala sa jej Jane.

„V závete stojí, že ak by som nebola vydatá v čase otcovej smrti, mám dva roky, aby som tak urobila. To v sebe zahŕňalo rok na trúchlenie za otcom a rok na hľadanie manžela. Nanešťastie, nepočítalo sa s časom, ktorý som musela stráviť držaním smútku za tetou Daphne.“

„Tvoja teta sa rozhodla zomrieť týždeň potom, čo sa ti skončil smútok za otcom.“

„Áno. A dôsledkom toho mám len šesť mesiacov, kým sa nevydám.“

Jane zhlboka vydýchla. „Ach, drahá, nečudo, že vyzeráš tak bledo a chorlavo. Nechcela som to spomínať, ale...“

Maggie sa neurazila. Veľmi dobre vedela, ako musela na svoju priateľku pôsobiť. „Burton-Smythovci dodržiavajú tie najprísnejšie zásady držania smútku. Potom, čo papa zomrel, som nemala povolené vyjsť z domu inam než na prechádzky

po záhrade s Bessie. A nemala som povolené návštevy ani...“ Znova zaváhala a priložila si ruku na čelo. Hrozilo, že ju rozbolí hlava. „Fred už teraz riadi Beasley, ako keby mu to tam patrilo. Pripojil ho k panstvu Burton-Smythovcov. Nemám žiadne slovo, ani keď ide o nájomcov, ktorých poznám celý svoj život.“

„Nemáš vôbec žiadnu moc?“

„Žiadnu, ktorá by stála za reč. Otcov správca majetku, pán Entwhistle, ma informuje o záležitostiach týkajúcich sa majetku, ako sa len dá, a ja viem, že berie moje názory do úvahy. Sľúbil, že mi sem napíše. Čo sa týka mojich osobných potrieb, musím sa obracať priamo na Freda. A ak si niečo kúpim, nech je to aj taká osobná drobnosť ako podväzky na pančuchy, trvá na tom, že musí vidieť potvrdenky. Nie je lakomý. Naopak, je ku mne *nesmierne štedrý*, ako rád hovorí. Nič však nemiluje viac ako uisťovať sa o tom, že chápem, akú má moc. Nenávidím, keď ho musím o čokoľvek žiadať.“

„Vždy to bol odporný červ,“ povedala Jane súcitne. „A som si istá, že je pre teba neznesiteľné musieť sa podriaďovať nejakému mužovi, pretože na rozdiel od nás ostatných biednych žien si to nikdy predtým nemusela podstupovať.“

„Niekedy si myslím, že to neznesiem. Som taká unavená, Jane. A som aj nesmierne trdnomyselná.“

Jane ju chytila za ruku a podržala jej ju v dlaniach. „Moja chudinka! Musíš sa však vzchopiť. Len dnes ráno som sa dopočula o niečom, čo ťa azda rozveselí.“

Maggie jej venovala slabý úsmev. „Naozaj?“

„Ach, áno. Poteší ťa, keď sa dozvieš, že Frederick Burton-Smythe čoskoro dostane zaslúžený trest. Vlastne zajtra.“ Jane sa naklonila k Maggie, stísiac hlas, aby ju slúžky na ceste z a do prezliekarny nemohli začuť. „Zajtra na úsvite sa zúčastní duelu!“

„Prosím?“

„Je to pravda. My dámy o takýchto veciach nemáme vedieť, ale ja som to začula od pani Beauchampovej, ktorá to počula od svojho manžela. Bol v tej herni, keď sa to všetko stalo.“

„Keď sa stalo všetko čo?“

„Zdá sa, že keď Fred hral karty, jeden z hráčov uvoľnil svoje miesto vikomtovi St. Clareovi. A St. Clare a Fred si zjavne už od začiatku nepadli do oka, pretože vieš, aký vie byť Fred prchký. Nieкто sa medzi rečou zmienil o počítaní kariet. Slovo dalo slovo a potom zrazu všetci videli Freda vyskočiť na nohy a kričať, že St. Clare sa bude zodpovedať za to, čo povedal. A St. Clare neuveriteľne pokojne odpovedal, že nemá vo zvyku stretávať sa s vidieckymi niktošmi na poli cti, ale že pri Fredovi spraví tentoraz výnimku.“

Maggie sa zakrútila hlava. „To *Fred* vyvolal ten súboj?“

„Veru tak, ten arogantný pochábel.“ Jane sa rozosmiala. „To najlepšie som však vynechala. Lord St. Clare je vnuk grófa z Allendalu!“

Maggie uprene hľadela na Jane. „Čo to znamená?“

„Nuž, grófa kedysi považovali za jedného z najlepších strelcov v Anglicku a jeho syn, ak sú všetky tie reči pravdivé, bol ešte nebezpečnejší. Pred desiatkami rokov zabil v dueli jedného muža a musel utiecť do Európy, kde bez otáľania zabil ďalšieho. Ako vidíš, duely majú v krvi. A ja som počula, že lord St. Clare je z nich všetkých najnebezpečnejší.“

Maggie prudko vstala z okraja postele. Začala pochodovať hore-dole po izbe. „Ale veď to je strašné, Jane! Ak Freda zabije, čo sa stane s Beasley Parkom? Čo sa stane s mojimi peniazmi?“

„Nezabije ho. Len ho vydesí a azda aj trochu zahanbí. Aspoň v to dúfam! Preto je to celé také vtipné.“ Janin úsmev opadol. „Či nie?“

„Nie, Jane. Vôbec to nie je vtipné. Je to strašné. Nezniesiteľné. Len pomysli na to, aké by to mohlo mať dôsledky, ak by

sa niečo zvrtilo.“ Maggie si stískala ruky a pochodovala ďalej. „Ach, aké je to od neho nesmierne neuvážené – a absolútne typické! Nikdy nemyslí na nikoho iného než na seba. Je to ten najsebeckejší a najbezohľadnejší chlap na svete!“ Náhle zastala a za prudkého šuchotu objemných modrých sukní sa otočila na svoju priateľku. „Nejako to budem musieť zastaviť.“

„Zastaviť to? A ako by si to dokázala?“

„Ja... dám si zavolať Freda a poviem mu... Ach, čo mu mám povedať, Jane?“

Jane zvrátila obočie. „Nič mi nenapadá. Nikdy som nepočula o tom, že by nejaká žena niekedy prekazila súboj, iba ak... Ak by si zistila, kde sa majú stretnúť, a hodila sa medzi nich. To však neznie rozumne, však?“

„Veru nie.“

„Nuž teda, musíš ho aspoň pozvať sem. Musíš ho priviesť k rozumu.“ Jane sa odmlčala. „A počas toho sa musíš od neho dožadovať toľkých peňazí, koľko by si potrebovala na celú sezónu, a ešte o čosi navyše. Ty máš teraz vyššie morálne práva než on, Margaret, a Frederick Burton-Smythe ti nebude môcť nič uprieť.“